

Josep Contijoch Casanovas i la seva dedicació a Montblanc

Josep M. Grau i Pujol

MUSEU COMARCAL
DE LA CONCA
DE BARBERÀ

ARXIV
MUSEU
I COMARCA
DE MONTBLANC

Retornant al nostre protagonista, anotem que cursà l'ensenyament primari al col·legi de les monges Vedrunes de Montblanc, mentre que el batxillerat l'obtingué a l'Institut de Reus. Posteriorment estudià Dret a la Universitat de Barcelona, carrera que es veié truncada pels imperatius del servei militar i no la va reemprendre, un cop acabada l'obligació militar, a causa de la delicada situació econòmica que en aquells moments passava la família.

La destinació del servei d'armes (del 27 de març de 1956 fins al 30 d'agost de 1958) el portà fins a l'Ifni, aleshores colònia africana d'Espanya, que mantenia un conflicte bèl·lic amb el Marroc. Mercès a la seva formació acadèmica fou destinat a l'estat major de la zona, on romangué durant tot el període militar, fet que li valgué l'obtenció de la medalla Ifni-Sàhara. D'aquesta experiència llunyana, l'any 2002 en redactà una monografia (vegeu la bibliografia adjunta), presentada a Madrid (Ministerio de Defensa) i a Barcelona (Capitania General de Catalunya), de la qual es féu una segona edició.

L'any 1958, retornat a casa, impartí classes durant un curs escolar al Col·legi Episcopal de la Mare de Déu de la Mercè, de Montblanc, llavors dirigit per mossèn Joan Martí i Alanís, més tard bisbe de la Seu d'Urgell. L'any

Josep M. Contijoch amb l'uniforme de policia militar a l'Ifni, on féu el servei militar. Maig de 1956.

següent es presentà i guanyà les oposicions per ocupar la direcció de l'oficina que Caixa Tarragona havia d'obrir a Montblanc, comesa que exercí durant tota la seva vida laboral, fins al moment de la seva jubilació, el 1995. D'aquesta llarga i exemplar tasca professional durant més de tres dècades, se n'extreu una actuació impecable, amb reconeixements manifestats, tant per part dels clients de l'entitat bancària –que sempre n'han valorat el seu tracte exquisit–, com per part de la institució, en reconeixement dels resultats financers obtinguts. Durant els sis anys posteriors a la jubilació, dirigí *la Revista* de l'Associació d'Empleats i Jubilats de Caixa de Tarragona, fins que desaparegué la publicació.

L'any 1962 es mullerà amb Carmen Huguet Escobar, de la República de San Salvador, amb la qual ha tingut dos fills: Carolina (1963) i David (1967), la primera, llicenciada en Farmàcia i resident a Sitges, i el segon, enginyer de telecomunicacions, amb residència a Madrid. Els dos fills han aportat a la família quatre néts: Pau, Maria, Nicolau i Gonçal.

Des de ben jove s'implicà activament en el teixit associatiu de la vila, i de 1959 a 1961 el trobem exercint de delegat de cultura del Club Excursionista Montblanc. El neguit en el terreny de la comunicació l'expressà a Ràdio Montblanc que, de manera específica, li encarregà les tasques de publicitat fins l'any 1965. Literàriament participà, mitjançant col·laboracions puntuals, al *Boletín Montblanch* (1959-1962).

Entre els anys 1974 i 1977 fou jutge substitut del districte de Montblanc.

A inicis de la dècada dels setanta la família adquirí una casa a Rojals per tal de romandre-hi els caps de setmana i períodes estivals i, des de 1968 fins al 2005, fou tresorer de l'Associació de veïns, entitat que també presidí del 1998 al 2001. Sobre aquesta petita població ha escrit i publicat diverses monografies (*Els masos*, 1997, i *Rondalles*, 1999). Anys més tard canvia aquesta segona residència per un apartament a Sitges, per tal d'estar més prop de la família.

Amb l'adveniment de la revista local *Espitllera* de Montblanc, el nostre homenatjat tingué cura de publicar un recull de renoms montblanquins i narracions populars els anys 1982-1989 i 1994-1997. Algunes vegades signava només amb les inicials del seu nom i cognoms (JM.C.C.). Des de l'any 1999 manté una secció fixa a la revista de caràcter muntanyenc *L'Orella de Farena*. L'any 2000 esdevingué actiu col·laborador d'*El Foradot*, de Montblanc (alguna vegada amb el pseudònim de Melcior Casanoves). L'any següent passarà a coordinar i dirigir la publicació d'aquesta revista, tasca que continua en el moment actual.

Home de temperament treballador, no ceneix la seva dedicació literària només amb la revista que dirigeix, i trobem articles de la seva autoria al *Butlletí* del Centre d'Història Natural de la Conca de Barberà, *Reboll*, i entre el 2001 i el 2008 a l'*Aplec de Treballs* del CECB, tractant temes d'història militar, les muntanyes de Prades (Rojals) i Amèrica. Puntualment, també trobem textos seus a la premsa diària com el *Diari de Tarragona*, l'*Avui* i *El Punt*. En l'àmbit

Viatge a Lisboa amb la seva esposa Carme Huguet. Any 2006

Josep M. Contijoch en el transcurs de la celebració familiar del seu setantè aniversari.
Any 2005, en companyia de la seva esposa, fills i néts
(Arxiu família Contijoch-Huguet)

Visita del president de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas amb motiu de la inauguració de l'oficina de Caixa de Tarragona a la Casa Desclegue de la Plaça Major (Foto Ramper).

Dinar d'homenatge a Josep M. Contijoch amb motiu de la seva jubilació que li reteren els seus companys de treball a Caixa Tarragona, Octubre de 1995.

Josep M. Contijoch, Josep Gomis i Andreu Mayayo, visitant una exposició al Museu Arxiu l'any 1996 (Foto Ramper)

digital cal recordar la seva presència en el bloc *Conèixer Catalunya*, que dirigeix Antonio Mora Vergés.

Arran de l'edició del llibre sobre l'Ifni s'involucrà en l'Associació catalana de veterans de Sidi-Ifni, que aplega cinc-cents membres que treballen per reivindicar els drets d'aquells excombatents forçosos. D'aquesta associació, n'és sotspresident i des de 2004 en coordina la revista.

Entre el 1994 i el 2005 ostentà la presidència del Museu Arxiu de Montblanc i Comarca, entitat on continua exercint de vicepresident. També des de 2003 és el tresorer del Centre d'Estudis de la Conca de Barberà.

Com veiem, al marge de les seves dedicacions literàries –que abasten diverses temàtiques: rondalles, natura, història i vivències personals–, també s'ha involucrat en diverses entitats socials i culturals, amb una dedicació en la qual destaca el seu caràcter afable, el voluntarisme constant, la generositat i l'esperit constructiu, dins d'unes fermes conviccions cristianes i d'arrelament a Catalunya. Els montblanquins hem de reconèixer-li l'entrega apassionada vers tot el que es relaciona amb la seva vila nadiua.

Selecció bibliogràfica de l'autor

Assaig

Història

-*Els masos de Rojals*, Montblanc, 1997 (juntament amb Vicenç Bayona).

-«Vivències d'un excombatent de la Guerra d'Ifni», *Kesse* (Tarragona), 25 (1998), p. 17-21.

-«Rectors de la parròquia de Rojals (anys 1725-2001)», *Aplec de Treballs* (Montblanc), 19 (2001), p. 75-88.

- Sidi Ifni'57, impresiones de un movilizado*, Valls, 2002.
 - «Un relat de Melcior de Potau, corregidor del Perú (segle XVIII)», *Aplec de Treballs* (Montblanc), 23 (2005), p. 71-80.
 - «El Sometent de Montblanc en l'inici de la II República», *Aplec de Treballs* (Montblanc), 24 (2006), p. 197-207.
 - «Montblanquins a l'Ifni i al Sàhara (1956-1969)», *Aplec de Treballs* (Montblanc), 26 (2008), p. 91-99.
- Creació literària*
- Narrativa
- Contes i llegendes
- Ràfegues muntanyenques: Recull d'anècdotes, llegendes, humorades i rondalles de les Muntanyes de Prades*, Valls, 1999.
 - Coord. (juntament amb Enric Sánchez Cid), *La finestra vista per 68 escriptors i 22 dibuixants*, Valls, 2002.
 - Gags urbans: Pàgines de la vida, humorades, fets anècdotes, reaccions, comportaments, sortides i altres gags de la nostra terra basats en fets reals*, Montblanc, 2006.
 - Contes del món*, Montblanc, 2010.

Notes

- (1) Per ampliar informació sobre la seva història familiar us remetem als treballs d'Eduard Contijoch Miquel, «El Cisquet Casaca [Francesc Contijoch Griñó]», *El Foradot* (Montblanc), 68 (2011), p. 12-14 i «Josep Casaca [Josep Contijoch Poblet]», *El Foradot* (Montblanc), 69 (2011), p. 8-11.
- (2) Sobre aquesta revista vegeu el nostre treball, «Montblanch. Boletín de cultura e información local (1950-1962)», *La premsa local a la Conca de Barberà durant el règim franquista*, Montblanc, 2010, p. 78-110. Josep M. Contijoch escriu sobre temes excursionistes, a partir de 1959 signa amb la inicial C. i, més endavant, des del 1961, amb el pseudònim H. Max.

Josep M. Contijoch en companyia del seu fill David i del nét Nicolau. Al fons, les fotografies del seu avi i del seu besavi. Any 2009.